

Nr 115

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen under sjunde huvudtiteln gjorda framställning om anslag för budgetåret 1956/57 till Tullverket: Anskaffning av viss materiel jämte i ämnet väckt motion, m. m.

(5:e avd.)

I propositionen nr 1 har Kungl. Maj:t under sjunde huvudtiteln (punkt 39, s. 75—77 av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 4 januari 1956) föreslagit riksdagen att till Tullverket: Anskaffning av viss materiel för budgetåret 1956/57 anvisa ett reservationsanslag av 270 000 kronor.

Ifrågavarande anslag är för innevarande budgetår uppfört med 300 000 kronor. Generaltullstyrelsen har hemställt om ett anslag av 325 000 kronor, vilket emellertid i Kungl. Maj:ts förslag reducerats till 270 000 kronor.

Departementschefen har erinrat om att riksdagens år 1955 församlade revisorer föreslagit en omprövning av förutsättningarna för och utformning-
en av tullverkets kustbevakning och har därefter anfört följande.

I anslutning till sitt sålunda framlagda förslag uttalade revisorerna, att någon nyanskaffning av fartyg för kustbevakningen icke borde ske i avvaktan på resultatet av den föreslagna utredningen. Det synes även mig angeläget att en nybyggnad av fartyg av hittillsvarande typer icke sker i en sådan omfattning, att en eventuell utredning föregripes. Emellertid måste i förevarande sammanhang även beaktas läget i fråga om utrangeringsbehovet bland tullverkets fartyg. Såsom generaltullstyrelsen framhållit i sin statskrivelse är 34 av tullverkets större motorbåtar anskaffade under åren 1931—41. Då livslängden för fartyg av detta slag brukar uppgå till omkring 25 år, skulle utrangering och därmed följande behov av återanskaffning i betydande omfattning aktualiseras under den närmaste tioårsperioden.

Resultatet av en utredning i enlighet med revisorernas förslag skulle sannolikt icke kunna framläggas för riksdagen förrän vid 1958 års session. Ett genomförande av det av revisorerna förordade anståndet med återanskaffning skulle därför innebära att medelsanvisning för ifrågavarande ändamål nästa gång kunde ske tidigast för budgetåret 1958/59. Till belysning av konsekvenserna av ett dylikt förfarande har jag från generaltullstyrelsen under hand erhållit närmare upplysningar om den nyanskaffning av fartyg som vid nuvarande organisation kunde behöva ske under tiden till och med år 1958. Härav framgår att, så vitt nu kan bedömas, behov under denna tid skulle föreligga av — utöver den tulljakt som för närvarande är under byggnad — sju tulljakter, en större tullracerbåt, en medelstor båt samt två större och fyra mindre prejbåtar.

Även om en viss temporär reducering av sålunda angiven nyanskaffning icke synes otänkbar, skulle ett totalt anstånd därmed under en eventuell utredningsperiod innebära en avsevärd försvagning av kustbevakningens effektivitet. Försvagningen skulle drabba icke endast tulltjänsten utan även vissa andra funktioner, som utövas av bevakningspersonalen, bland andra vissa militära dylika, fiske- och jakttillsyn samt sjöräddningstjänst. Till undvikande härav och då det av generaltullstyrelsen nu föreslagna byggnadsprogrammet icke synes vara av sådan omfattning att ett genomförande därav kan tänkas lägga hinder i vägen för en eventuell framtida omorganisation av kustbevakningen, vill jag förordna, att medel för nästa budgetår anvisas för anskaffning av såväl båtmaterial som annan materiel såsom motorfordon, radioanläggningar m. m. Med hänsyn till nödvändigheten av en begränsning av de offentliga investeringarna synes emellertid det av generaltullstyrelsen äskade beloppet böra reduceras till 270 000 kronor. Såsom skett under tidigare år torde Kungl. Maj:t efter förslag av generaltullstyrelsen få fastställa dispositionsplan för anslaget. Härvid torde givetvis det läge, vari utredningsfrågan då kan befinna sig, få beaktas.

I detta sammanhang har utskottet till behandling förehått en inom andra kammaren av herr *Sjölin* m. fl. väckt *motion* (II: 553), vari under hänvisning till vad revisorerna anfört hemställts, att riksdagen måtte med avslag å Kungl. Maj:ts förevarande förslag till Tullverket: Anskaffning av viss materiel anvisa allenast ett formellt belopp av 100 kronor. I fråga om motiveeringen till nämnda yrkande får utskottet hänvisa till motionen.

I förevarande sammanhang har utskottet jämväl upptagit *riksdagens revisorers uttalande om tullverkets kustbevakning* (§ 20 i revisorernas år 1955 avlämnade berättelse). Ifrågavarande paragraf avlämnades redan den 16 september 1955, men behandlingen härav har, på hemställan av statsutskottet i dess memorial 1955: 194, uppskjutits till innevarande års riksdag.

Efter en redogörelse för kustbevakningens organisation, materiel, förbindelsetjänst och ämbetsuppgifter gör revisorerna följande uttalande (del I, s. 221—224 i den tryckta berättelsen):

Tullverkets uppgifter utmed rikets kuster fullgöras av kustbevakningen. Med avseende å denna äro dessa indelade i fyra kustdistrikt. Inom varje sådant äro inrättade kustposterings, f. n. sammanlagt 100 stycken, med särskilda bevakningsområden till lands och sjöss. Inom varje kustdistrikt finnes dessutom en distriktkustpostering, vars bevakningsområde omfattar respektive kustdistrikt.

Den nuvarande organisationen på detta område tillkom i huvudsak år 1937 som ett resultat av ett utav särskilda sakkunniga utarbetat betänkande. Detta behandlade de organisatoriska problem, som voro förknippade med ett rationellt ordnande av kampen mot spritsmuggling och lönnbränning. Vid uppgörandet av posteringsplaner togs hänsyn till växlande lokala förhållanden, såsom kustens beskaffenhet, omfattningen och arten av den sjötrafik, som kustbevakningen skulle övervaka, närbelägenhet till främmande land, smugglingens dåvarande omfattning och karaktär o. s. v.

Vad särskilt angår Västra kustdistriktet ansågo de sakkunniga att, ehuru spritsmugglingen redan då väsentligt minskat, behov av en jämförelsevis tät bevakning alltjämt föreläge för övervakning av den livliga fartygstrafik, som förekomme inom den bohuslänska skärgården. Då fiske-

fartyg, som avsåges i 125 § tullstadgan, vid avgång till eller ankomst från ort utom tullområdet skulle uppvisa fiskepass, vilket finge ske även hos kustbevakningsstjämsten, hade de sakkunniga av hänsyn till fiskarbefolkningens intressen ansett sig icke böra föreslå några indragningar eller ändringar i fråga om posteringarnas förläggning, som skulle kunna medföra olägenheter för denna befolkning. Detta är alltså anledningen till att Västra kustdistriktet har de i förhållande till kuststräckans längd flesta posteringarna. Kustens landgräns är där 349 km med f. n. 31 posteringar; motsvarande tal är för t. ex. Östra kustdistriktet 874 respektive 22.

Spritsmugglingen bedrevs under åren efter det första världskriget främst som så kallad överhavsmuggling, d. v. s. med smuggling såsom last. Den organisation, som tillskapades för bekämpandet av ifrågavarande brottsliga verksamhet, var uppbyggd med beaktande av den omfattning spritsmugglingen hade i början av 1930-talet. Redan då kustbevakningen i sin nya utformning trädde i verksamhet — den 1 juli 1937 — var emellertid densamma i starkt avtagande. Numera vill det förefalla, som om överhavsmugglingen praktiskt taget helt upphört. De beslag, som kunna redovisas, äro, såsom framgår av sammanställningarna i det föregående, helt obetydliga, särskilt om hänsyn toges till organisationens omfattning. Några större smugglingsföretag ha ej heller veterligen planerats mot vårt land. Kustbevakningen har självfallet haft en stor betydelse i förebyggande syfte; den främsta anledningen till att spritsmugglingen hejdats synes dock vara de ändrade utrikespolitiska förhållandena.

Vad Västra kustdistriktet beträffar har organisationen där fått sin omfattning kanske främst med hänsyn till fiskarbefolkningens intressen. Emellertid har tills vidare befrielse från skyldigheten att uppvisa fiskepass för påteckning införts under villkor, att fartyget under resan ej besöker utrikes ort eller har förbindelse med fartyg i utrikes trafik och ej heller medför proviantartiklar, för vilka eljest utgående tull eller skatt icke erlagts. Härigenom ha fiskarna inom detta distrikt i ett icke obetydligt antal fall ej längre skyldighet att uppsöka kustpostering.

Revisorerna ha med det anförda velat framhålla, att de förhållanden, som legat till grund för den nuvarande kustbevakningsorganisationen, i väsentliga avseenden icke längre äro aktuella. Även om denna i viss mån anpassats till det förändrade läget och de nya arbetsuppgifter, som efter hand tillkommit, är dock denna i stort sett oförändrad. Såvitt revisorerna kunnat finna, ligger tyngdpunkten i göromålen alltså på tullbevakningen. Revisorerna anse sig emellertid kunna konstatera, att kustbevakningen f. n. knappast fyller en funktion, som svarar mot den personalinsats och de kostnader den medför. Erinras må att personalstyrkan omfattar mer än 400 man och att de årliga utgifterna numera överstiga sex miljoner kronor. Det synes därför angeläget, att förutsättningarna för och utformningen av kustbevakningen snarast omprövas. Som ytterligare skäl härför må framhållas att den båtmateriel, som står till dennas förfogande, i betydande omfattning under de närmaste åren är i behov av en förnyelse. Då valet av båttyper, antalet båtar m. m. intimt sammanhänger med kustbevakningens uppbyggnad i stort, synes nyanskaffning av båtar icke böra ske, innan en utredning i ämnet kommit till stånd. Därvid böra enligt revisorernas mening bl. a. följande synpunkter beaktas.

Tullverkets huvuduppgift är att debitera, uppbära och redovisa tull. Då kustbevakningen utgör en gren av detta verk, är det på sitt sätt naturligt att tullbevakning i olika former kommit att bli den dominerande uppgiften för den vid kusten tjänstgörande personalen. Jämväl de sakkunniga, som utformade den nuvarande organisationen, förutsatte att så skulle vara fal-

let, även om de ansågo, att även andra göromål skulle kunna anförtros kustbevakningen, om detta kunde ske utan förfång för den egentliga tulltjänsten. Med hänsyn till de ändrade förutsättningar, som inträtt i olika avseenden, anse revisorerna emellertid, att kustbevakningen bör utformas så att den är i stånd att utföra verklig bevakning icke blott ur fiskala synpunkter utan även i andra avseenden, därvid samtliga bevakningsuppgifter böra vara likvärdiga. Bevakning bör sålunda vara anordnad bl. a. mot smugglingsförsök, spioneri, olovligt överskridande av sjögränsen, mot olaga jakt och fiske och till säkerhet för sjöfart och luftfart. Icke minst med tanke på att kustbevakningen är den enda organisation, som i fredstid utövar kontinuerlig bevakning i våra kustfarvatten, har densamma en viktig funktion att fylla ur försvarets synpunkt.

Såsom redan 1935 års sakkunniga framhöllo, förutsätter en väl fungerande bevakningsorganisation, att denna utan större tidsutdräkt eller alltför höga kostnader kan anpassas efter växlingarna i de arbetsuppgifter, som ankomma på densamma. Bevakningen bör göras så rörlig som möjligt. Fördenskull bör personalen bl. a. ha förstklassiga båtar till sitt förfogande. Som tidigare omnämnts kommer inom de närmaste åren ett relativt stort antal sådana att behöva ersättas av nybyggnader; inom kustbevakningens centrala ledning har uppgjorts en plan för förnyelse av båtmaterielen. Densamma upptager nyanskaffningar till ett belopp av mer än fyra miljoner kronor under de närmaste tio åren. Revisorerna anse sig icke kunna ingå i någon bedömning av huruvida det är oundgängligen nödvändigt att förverkliga detta nybyggnadsprogram men förutsätta, att detta prövas — i vad avser både båttyper och antal — vid den av revisorerna förordade översynen.

En utbyggnad av förbindelsetjänsten bör äga rum som ett led i rationaliseringen av kustbevakningen. Det måste anses vara en allvarlig brist, att ett antal båtar saknar möjlighet att kommunicera med land eller andra båtar under patrullering. Över huvud taget synes kustbevakningens effektivitet kunna höjas, därest förstklassig materiel ställes till dennas förfogande, samtidigt som kostnaderna på längre sikt torde kunna nedbringas icke oväsentligt.

En fråga av vikt är kustbevakningens förhållande till andra organ, som i olika avseenden fylla uppgifter vid rikets kuster. En samordning av de olika resurserna bör självfallet äga rum i syfte att förbilliga verksamheten, varvid en avvägning bör ske mellan bl. a. civila och militära intressen. Alla möjligheter till en rationell samverkan med det nya sjöfartsverket böra vidare förutsättningslöst prövas. Framhållas må särskilt att föredragande departementschefen vid anmälan av prop. 124/1955 förklarade sig vilja återkomma till förslaget att under sjöfartsverket lägga vården av fartyg, som disponerades av andra statliga myndigheter, om det vid närmare undersökning skulle visa sig, att en dylik förändring innebure påtagliga praktiska fördelar.

I fråga om sjöräddningen — där kustbevakningen hittills fyllt en icke oväsentlig uppgift — må erinras att det f. n. pågår en offentlig utredning.

Å vissa orter, där kustpostering finnes, förekommer att tullstationer eller tullexpeditioner äro inrättade, vilka förestås av kustbevakningstjänsteman. Frågan om ett eventuellt fortsatt dylikt samarbete mellan lokaltullförvaltningen och kustbevakningen bör även upptagas till prövning.

Ett led i den av revisorerna förordade översynen bör vara att i möjligaste mån minska antalet posteringar i land. Skäl härför föreligga enligt revisorernas mening redan genom de ändrade förutsättningar, som inträtt för kustbevakningens arbete. Nedskärning av antalet posteringar bör kunna ske utan att kustbefolkningens berättigade intressen åsidosättas. Övervägas bör

i detta sammanhang huruvida icke lättnader i tullavseende — utöver redan vidtagna — kunna genomföras för fiskarbefolkningen icke blott inom Västra kustdistriktet utan även inom andra distrikt. Bl. a. har den meningen framförts, att det icke synes uteslutet, att en del av den kontroll, som nu utövas av kustbevakningen beträffande fiskarna, kan överlätas å dessas egna organisationer. Överläggningar böra därför i sådant syfte upptagas med dessa. En dylik samverkan torde vara värdefull icke minst ur den synpunkten, att härigenom skapas gynnsamma psykologiska förutsättningar för ett förtroendefullt samarbete mellan tullverkets personal och befolkningen i kusttrakterna. — Revisorerna förutsätta emellertid, att kustbevakningen under alla förhållanden skall utöva kontroll genom stickprovsundersökningar.

Även andra utvägar än de här skisserade böra prövas i syfte att få till stånd en så rationell organisation som möjligt. Övervägas bör bl. a. ett vidgat internationellt samarbete.

Revisorerna anse sålunda, att vägande skäl tala för att kustbevakningsorganisationen snarast omprövas.

Över revisorernas berörda uttalande har *yttranden* avgivits av *chefen för marinen, statskontoret, generaltullstyrelsen* (med bifogande av yttranden av kustdistriktcheferna samt vissa tulldirektörer och tullkammare), *fiske-riststyrelsen* (med bifogande av yttranden av vissa fiskeriintendenten), *lotsstyrelsen, sjöfartsorganisationsutredningen, länsstyrelserna i Malmö, Göteborg och Luleå* (med bifogande av yttranden av vissa intresseorganisationer, polischefer m. fl.), *statspolisintendenten, vissa tullverkets personalorganisationer, svenska ost-, syd- och västkustfiskarens centralförbund samt sjöräddningssällskapet*. Beträffande innehållet i dessa yttranden får utskottet hänvisa till del II, s. 193—276 i den tryckta berättelsen.

Utskottet. Vad först angår det av riksdagens år 1955 församlade revisorer gjorda uttalandet angående tullverkets kustbevakning får utskottet anföra följande.

Revisorerna har ansett angeläget att förutsättningarna för och utformningen av kustbevakningen snarast omprövas. Vid en utredning i ämnet har revisorerna ansett i huvudsak följande synpunkter böra beaktas, nämligen att kustbevakningen utformas så att den blir i stånd att utföra en verklig bevakning icke blott ur fiskala synpunkter utan även i andra avseenden, att bevakningen göres så rörlig som möjligt, varvid personalen bl. a. bör ha förstklassiga båtar till sitt förfogande, att en utbyggnad av förbindelsetjänsten äger rum som ett led i rationaliseringen av kustbevakningen, att en samordning av de olika resurserna äger rum i syfte att förbilliga verksamheten, varvid en avvägning bör ske mellan bl. a. civila och militära intressen, och att möjligheterna till en rationell samverkan med sjöfartsverket förutsättningslöst prövas, att frågan om ett eventuellt fortsatt samarbete mellan lokaltullförvaltningen och kustbevakningen upptages till prövning, att antalet posteringar i land minskas, varvid bl. a. bör övervägas huruvida icke lättnader i tullavseende utöver redan vidtagna kan genomföras för fiskarbefolkningen, samt att vidgat internationellt samarbete övervägas. Revisorernas uttalande utmynnar i att revisorerna anser vägande skäl tala för att kustbevakningen snarast omprövas.

Av de i ärendet avgivna remissyttrandena framgår, att flertalet remissorgan anslutit sig till eller inte gjort någon invändning emot tanken på en omprövning av kustbevakningsorganisationen; härvid har emellertid i vissa fall speciella motiv framförts. Det ämbetsverk, varunder kustbevakningen lyder, generaltullstyrelsen, har däremot — under erinran bl. a. om en år 1948 avlämnad utredning om kust- och gränsbevakningen — förklarat sig tvivla på möjligheten av att under förhandenvarande omständigheter nå väsentliga, bestämt vägledande resultat vid en ny allmän utredning om kustbevakningens uppgifter och organisation. Även i vissa andra yttranden har man ställt sig negativ till tanken på en utredning.

I de avgivna yttrandena har en ingående och utförlig belysning lämnats av de olika spörsmål som är av betydelse vid ifrågavarande ärendes bedömning. Vad särskilt beträffar den del av frågan som avser bevakningsorganisationens omfattning i förhållande till läget på smugglingens område framgår av generaltullstyrelsens yttrande, att smugglingens nuvarande omfattning är socialt sett mycket besvärande, med lagöverträdelser i tusental och betungande belastning av domstolar och myndigheter, att ansatser till smuggling i stor skala förekommer samt att, om situationen för dagen icke är alarmerande, detta till stor del är att tillskriva de nuvarande bevakningsanordningarna. Allmänt sett ger generaltullstyrelsens remissyttrande vid handen att den nuvarande kustbevakningsorganisationen aldrig betraktats som slutgiltig och att styrelsen med oavlätlig uppmärksamhet följer utvecklingen inom detta område.

För egen del vill utskottet — vars vederbörande avdelning genom studiebesök inom västra kustdistriktet förskaffat sig närmare kännedom om åtskilliga av de faktorer som påverkar bedömningen av ifrågavarande ärende — inledningsvis uttala sin anslutning till den av revisorerna uttalade uppfattningen, att kustbevakningen bör vara i stånd att utföra en verklig bevakning i olika ifrågakommande avseenden — mot smugglingsförsök, spioneri, olovligt överskridande av sjögränsen samt olaga jakt och fiske även som till säkerhet för sjöfart och luftfart. Vad särskilt angår hänsynen till försvarets intressen har, såsom revisorerna också påpekat, kustbevakningen en viktig funktion att fylla: i fredstid är kustbevakningen den enda organisation som utövar kontinuerlig bevakning i våra kustfarvatten, och i krigstid ingår kustbevakningen i marinens krigspolis. Mot bakgrunden av nu angivna, betydelsefulla förhållanden är det av vikt, att kustbevakningsorganisationen städse är anordnad på sådant sätt att den kan arbeta med största möjliga effektivitet. Vad båtmaterielen angår träder härvid kravet på sjövärdighet hos fartygen i förening med erforderlig snabbhet i förgrunden. I fråga om förbindelsetjänsten är ett underlättande av erforderlig kommunikation mellan posteringar, bilar, båtar etc. av största betydelse. I personellt hänseende må framhållas att goda möjligheter till rationalisering och anpassning efter utvecklingens krav torde komma att erbjuda sig redan till följd av den nuvarande personalens ålderssammansättning; en undersökning av denna utvisar att av 416 redovisade, nu anställda tjänstemän

inte mindre än 142, eller 34 %, överskridit 50-årsåldern. Enligt utskottets mening är det angeläget att medel i erforderlig utsträckning ställes till förfogande för tillgodoseende av kravet på hög effektivitet hos kustbevakningen.

Av det anförda framgår, att utskottet i det stora hela kan ansluta sig till åtskilliga av de av revisorerna framförda huvudsynpunkterna i fråga om kustbevakningsorganisationen. Utskottet finner sig likväl böra ifrågasätta, om tillräckliga skäl föreligger att igångsätta någon större och mera tidskrävande utredning på ifrågavarande område på sätt revisorerna tänkt sig. Utskottet vill framhålla, att redan med utgångspunkt från nu föreliggande material en viss begränsning torde få förutsättas beträffande omfattningen av en utredning i ämnet. Sålunda framgår att i fråga om samarbetet mellan lokaltullförvaltningen och kustbevakningen ett brytande av denna samverkan skulle — enligt vad generaltullstyrelsen anfört — åsamka tullverket kostnadsökningar och även göra vissa trafiklättnader praktiskt taget omöjliga. Vad sjöräddningsväsendet angår har i en numera framlagd proposition, nr 149 till årets riksdag, riktlinjer uppdragits, vilka innebär att staten — representerad av sjöfartsstyrelsen i samarbete med vissa andra verk, bl. a. tullverket — skulle bära huvudansvaret för att sjöräddningsväsendet ordnas på ett ändamålsenligt sätt. Och vad slutligen beträffar tanken att kustbevakningens kontroll i fråga om fiskarena skulle kunna delvis överlåtas å dessas egna organisationer må framhållas, att den av dessa organisationer som representerar den största delen av det svenska havsfisket, bestämt avrätt från en sådan anordning. Med beaktande av det anförda ävensom av vad i övrigt i detta ärende förekommit vill det förefalla utskottet, som om huvudsyftet med revisorernas uttalande i allt väsentligt skulle kunna vinnas genom att de ytterligare undersökningar i förevarande ämne, som kan befinnas erforderliga, företages inom generaltullstyrelsen i nära samarbete med olika av frågan berörda verk, personalorganisationer m. fl. I detta sammanhang må erinras om att generaltullstyrelsen, med framhållande av att vissa av revisorerna berörda ämnen nyligen blivit grundligt utredda, ansett ytterligare hithörande ämnen lämpligen böra behandlas i den löpande utredningsverksamheten inom tullverket och i det löpande samarbetet mellan detta verk och andra förvaltningsorgan. Det bör enligt utskottets mening ankomma på Kungl. Maj:t att taga närmare ställning till nu angivna spörsmål.

Sammanfattningsvis får utskottet i den förevarande frågan föreslå, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ger tillkänna vad utskottet i det föregående anfört.

Vad härefter angår det i detta sammanhang aktuella, under sjunde huvudtiteln uppförda anslaget till Tullverket: Anskaffning av viss materiel har Kungl. Maj:t föreslagit att för nästa budgetår skulle anvisas ett reservationsanslag av 270 000 kronor, innehärande en anslagsminskning i förhållande till innevarande budgetår av 30 000 kronor. Föredragande departementschefen har härvid erinrat om riksdagens revisorers uttalande om tull-

verkets kustbevakning men tillika anfört, att det av generaltullstyrelsen föreslagna byggnadsprogrammet inte synes vara av sådan omfattning att ett genomförande kan tänkas lägga hinder i vägen för en eventuell framtida omorganisation av kustbevakningen. Mot bakgrunden av vad utskottet i det föregående anfört och under framhållande av vådorna i olika hänseenden av ett nyanskaffningsstopp i fråga om materielen får utskottet tillstyrka Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag. Härav följer att utskottet avstyrker det i motionen II: 553 framställda yrkandet om anvisande av allena ett formellt belopp av 100 kronor.

Under återopande av det anförda hemställer utskottet,
att riksdagen må

1. med bifall till Kungl. Maj:ts förslag och avslag å motionen II: 553 till *Tullverket: Anskaffning av viss materiel* för budgetåret 1956/57 under sjunde huvudtiteln anvisa ett reservationsanslag av 270 000 kronor;

2. i skrivelse till Kungl. Maj:t giva tillkänna vad utskottet anfört i anledning av riksdagens revisorers berättelse angående tullverkets kustbevakning.

Stockholm den 8 maj 1956

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet ha närvarit

från första kammaren: herrar Karl Andersson, Gustaf Karlsson, Ohlon, Leander, Näsgård, Gillström, Näsström, Boman, fröken Andersson, herrar Hesselbom, Gustaf Andersson, Birger Andersson, Nils Theodor Larsson, fröken Ranmark och herr Jacobsson; samt

från andra kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Ward, Bergström, Andersson i Malmö, Ståhl, Åkerström, fröken Elmén, herrar Pettersson i Degerfors, Andersson i Mölndal, Staxäng, Johansson i Mysinge, Hansson i Skegrie, Löfroth, Gustafsson i Stockholm och fröken Ager.